

Večer s pránikom Džeremáje (Jeremiah)

Ubehlo zopár dní a ja som si už zvykal nič nechcieť. Dokonca ani nechcieť byť pránický. Stačilo mi, že som žil spôsobom, pri ktorom som pociťoval bubnovanie prány v bunkách. Jedol som obvykle až neskoro večer alebo som nejedol deň či dva. Bolo to obyčajne iba vtedy, keď som cítil, že môj pránický spôsob života sa niekde na chvíľu “vytratil”. Zaplietol sa do kopy všelijakých zvykov, výmyslov, aj do riadenia firmy.

Ale taktiež som pozoroval zvláštny jav. Menej prány, menej rozumných nápadov a viac hlúposti. Akési prepojenie medzi pránou a riadením seba a firmy sa nedalo prehliadnuť. Pripadal som si trochu ako na lodi, kde rozhodnutia sú ovplyvnené veľkosťou vln a smerom vetra. Prichádzajú od hocikadiaľ a ešte aj správne načasované.

Vo firme vďaka tomu vznikol nový druh harmónie. Nevedel som ju celkom popísať, ale cítil som jej náladu a hravosť.

Pri rozprávaní a riešení problémov sa objavovala múdrosť ktorá nepatrila nikomu, ale bola celkom nenápadne prítomná pri všetkom. Vytvárala tajomstvo s kvapkou vzrušenia. Prebúdzala potrebu uskutočňovať veci v prítomnosti, bez čakania a vyhovárania sa. Vnímal som to ako dosť veľký rozdiel, keď som cítil v bunkách tela vibrovanie prány a keď sa niekam vytratila. Ináč zneli slová, ktoré som povedal aj nepovedal. Aj moji pomocníci viac rozumeli ich obsahu. Dokonca sa pokúšali sami chytiť vlnu myšlienok a objaviť lepšie riešenie aj napriek tomu, že im pribudla práca. Možno preto, že bolo viac priestoru pre život v tom čoho sa práve zúčastňovali. A oni to cítili.

Bol piatok večer, keď sa vo dverách Motýlieho domu objavil Džeremáj. Pránik, ktorý už jeden a pol roka žil len z čistej voľnej energie a nekonzumoval žiadne jedlá ani nápoje, ktoré by obsahovali sebemenšie množstvo kalórií. Všade prednostne chodil peši. Denne často prešiel štyridsať, päťdesiat kilometrov. Do Motýlieho domu dorazil po absolvovaní 800 kilometrov dlhej šnúry prednášok.

Diana všetko pekne zorganizovala. Do kaviarne prichádzali ďalší a ďalší ľudia. Boli to väčšinou neznáme tváre, ale aj takí, s ktorými som sa znova stretol asi po dvadsiatych rokoch. Starí známi, s ktorými sme niekedy dávno spolu meditovali a snívali o tom ako správne astrálne cestovať. Lebo vtedy sa nedalo cestovať takmer nikam.

Výtvarná kaviareň sa postupne zaplňala.

Džeremáj sedel na sedačke vedľa mňa a počúval ako ho uvádzam. Sedel vyrovnane sprevádzaný nezvyčajným pokojom. V očiach mu žiarila aura pokory a splynutia. Pôsobil ako kúsok celku, ktorý sa nám tu niekde náhodou zatúlal a na chvíľu sa stal súčasťou Motýlieho domu.

V rámci mojej úvodnej reči som ho chválil najlepšie ako som vedel. Avšak všetko to bola pravda, lebo lepšieho pránika som doteraz nikde neobjavil.

Bol z tých pránikov, čo sa neprestajne učia, hľadajú nové cesty a musia byť v neustálom pohybe. Mal som také malé predsavzatie, aby všetky tri večery, ktoré tu strávi, boli pre všetkých spoločným pátraním po princípoch života na práne. Ako ju správne konzumovať. Ako z nej urobiť niečo, čo sa stane dôležitým pre každý deň.

„Najmenej polovica ľudí dokáže uskutočniť život s pránou celkom hravo,” oznamoval som. „Všetko je iba vymieňanie lepšieho za ešte lepšie,” ukončil som uvedenie besedy s Džeremájem.

„Niekedy som hrával rád futbal. Bol som brankárom,” opisoval Džeremáje dopodrobna svoj život od samého začiatku začínajúc ako chlapec, ktorý sa hádže po lopte spôsobom úplného splynutia s ňou.

„Musíte sa stať tým čo riešite. Až tak, aby ste cítili intuíciu, ktorá z toho prúdi. Vtedy to má zmysel urobiť.”

Všetky moje rozhodnutia, ktoré som urobil a boli hoci aj veľmi dobre vymyslené sa mi neskôr ukázali ako nie úplne správne. Ale tie, ktoré prišli samé od seba, keď som sa riadil intuíciou, boli vždy správne. Každú loptu som vtedy chytil. Hoci som bol úplne dobitý od hádzania sa na zem, necítil som bolesť.”

Rozhovoril sa aj o svojom podnikaní. O tom ako vystriedal 23 áut. Ako sa vozil na Ferrari. A nakoniec s hrdosťou vyhlásil, že teraz pokiaľ sa už nemusí prispôbiť žiadnemu termínu, používa na dopravu len svoje nohy.

Padalo veľa zvedavých otázok. Ako napríklad putuje tie 40 kilometrové denné túry. Kde a kedy spí a vstáva. Ako si dokáže poradiť s dažďom a so zimou.

„Áno prší, ale ja dážď vnímam ako energiu. Keď fúka vietor, tiež ho cítim ako energiu. Keď ráno o 4 vstanem, aby som sa vypravil na ďalší pochod a pol dňa sa čľapkám vo vode, tiež to prežívam ako energiu. Všetko je to prána,” skonštatoval rozhodným rúkom okolo seba a spolu s tým rozhodil aj absolútnu istotu. Určitosť jednej z platných možností.

„Ako čerpáš pri tom pránu?” položil som mu otázku.

„Nečerpám ju. Ona prúdi sama. Je to automatické. Koľko energie vydám, toľko jej dotečie. Dokonca o trochu viac.”

Práve to sa mi zdalo byť kľúčom. Džeremájov tretí týždeň prechodu na pránu bol sprevádzaný pochodom s rúksakom na chrbte. Jednoducho zachytil ten proces tým, že vydával každý deň o kúsok viac energie ako predtým. A tak sa učil každý deň byť o trochu viac pránou a používať ju ako súčasť seba.